

Arrest

nr. 41 664 van 16 april 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 23 januari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die loco advocaat M. PLATTEAU verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. VAN COSTENOBLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde een etnisch Albanese afkomstig uit Preshevë (Zuid-Servië) te zijn en het Servische staatsburgerschap te bezitten.

In de late avond van 5 september 2003 viel een gewapende man, Skender Shabani, de woning van u en uw echtgenoot, Masar Dalipi (O.V. 6.315.367), binnen, op de hielen gezeten door de politie. Hij verschanste zich op het dak van uw woning en gaf zich in de vroege ochtend over.

Nadien voerde de politie een huiszoeking bij u door en vond wapens. Skender Shabani beweerde dat die wapens uw echtgenoot toebehoorden en beschuldigde hem ervan ten overstaan van de politie een lid van het UÇPMB (Bevrijdingsleger van Preshevë, Medvegjë en Bujanovc) en het AKSh (Nationale Albanese Leger) te zijn. Uw echtgenoot werd hierom meerdere malen door de politie en het gerecht opgeroepen voor gehoor. Een drie- tot tweetal jaar voor uw vertrek uit Servië werd Fatmir Shabani, de broer van Skender, vrijgelaten uit de gevangenis. Enige tijd voor uw vertrek bedreigde hij uw echtgenoot en eiste dat uw echtgenoot zich bij het AKSh zou aansluiten.

In mei 2008 bevond u zich op het kerkhof toen u er onheus werd behandeld door een voor u onbekende man, maar van wie u zeker weet dat het Fatmir Shabani was.

Omdat dit voor u een moeilijk onderwerp betreft, wenste u het gehoor stop te zetten. Daarom werd met u en uw raadvrouw afgesproken dat u mij schriftelijk de redenen voor uw vrees voor terugkeer naar Servië zou laten weten.

Op 15 oktober 2009 ontving ik uw schrijven via uw raadvrouw. Uit dit schrijven blijkt dat u zich voorts integraal baseert op de vluchtmotieven die eveneens door uw echtgenoot, Masar Dalipi, werden aangehaald.

U kwam in België aan op 15 september 2008 en vroeg nog diezelfde dag asiel.

U bent in het bezit van uw Servische identiteitskaart, uitgereikt op 5 april 2005 en van uw rijbewijs, uitgereikt op 6 oktober 2005.

U legde volgende documenten neer ter staving van uw asielmotieven en die van uw echtgenoot: een huiszoekingsbevel, d.d 5 september 2003, een attest van inbeslagname, d.d 5 september 2003, twee convocaties van de politie van Preshevë, d.d 20 april 2006 en 5 februari 2007, een lidmaatschapsattest van het AKSh, d.d 22 mei 2008, verscheidene documenten van de Italiaanse en Franse immigratiediensten, uitgereikt in de periode 2 juli 2008 tot en met 3 september 2008 aangaande uw poging illegaal beide landen te betreden, de ziekenboekje van u en uw kinderen en verschillende (Servische) medische attesten en echografieën. Tevens legde u nog verscheidene attesten neer ter staving van uw integratie in België.”

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Er dient vastgesteld te worden dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst blijkt uit uw opeenvolgende verklaringen dat u zich voor uw asielmotieven hoofdzakelijk baseert op de motieven die eveneens door uw echtgenoot, Masar Dalipi (O.V. 6.315.367), ter zake werden aangehaald. In het kader van de asielaanvraag van uw echtgenoot nam ik een weigeringsbeslissing, die luidt als volgt:

(...)

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die uw echtgenoot met de Servische autoriteiten en de familie Shabani zou hebben gehad.

Door deze vaststelling komt ook de geloofwaardigheid van uw bewering door Fatmir Shabani onheus te zijn behandeld (gehoor CGVS p. 8), ernstig in het gedrang.

Bovendien dient vastgesteld te worden dat, hoewel u beweerde dat Fatmir Shabani uw belager was, u eveneens stelde dat u hem nooit eerder had gezien. Toen u vervolgens werd gevraagd waarop u zich dan baseerde om te stellen dat Fatmir uw belager was, verklaarde u dat hij al die zaken doet. Toen u daarna werd gevraagd of Fatmir zich bekend had gemaakt, beweerde u dat niemand anders dat kan hebben gedaan, Fatmir haat immers uw man en u heeft met niemand anders problemen (gehoor CGVS p. 9). Toen u werd verzocht uw belager te beschrijven, stelde u dit niet te kunnen doen. Toen u vervolgens werd gevraagd of Fatmir groot of klein of dik of dun was, antwoordde u louter dat hij "gemiddeld" is.

Hoewel aangenomen dient te worden dat de door u aangehaalde gebeurtenis bijzonder ingrijpend was, kon u evenmin zeggen wanneer precies dit was gebeurd. U stelde enkel dat het in mei 2008 was. Uw verklaringen dienaangaande overtuigen dan ook niet.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat evenmin enig geloof kan worden gehecht aan uw vluchtmotieven. Aldus kan in hoofde van u niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De overige door u neergelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw identiteit en het feit dat u en uw gezinsleden een ziekteverzekering hebben, staat immers niet ter discussie. De documenten inzake de door u gevolgde opleidingen in België staven uw stappen tot integratie maar hebben verder geen relevantie voor de beoordeling van uw vluchtmotieven.”

1.3. De Commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster roept in haar verzoekschrift van 22 december 2009 een schending in van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 48/2, 48/3, 49/3 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, en roept ook een manifeste beoordelingsfout in.

Verzoekster stelt niet akkoord te gaan met wat uit de informatie, vervat in het administratief dossier, blijkt; deze informatie stelt dat de stempel op de convocatie deze moet zijn van de instantie van wie de convocatie uitgaat.

Volgens verzoekster beschikt niet iedere rechtbank en/of politiecommissariaat in haar land over een eigen stempel en verwijst hiervoor naar haar Servisch paspoort dat, aldus verzoekster, werd afgeleverd in Preseva maar in Belgrado werd afgestempeld.

Zij stelt dat zij niet kan verklaren dat het neergelegde huiszoekingsbevel een kleurenkopie betreft; zij meende dat het een origineel was.

Zij stelt ook niet te begrijpen dat er betreffende de achtervolgingen op Skender Shaban, niets terug te vinden is in de lokale pers.

Verzoekster beweert dat zij wel degelijk door Skender Shabani in mei 2008 werd aangevallen en verkracht. Zij verklaart dat zij bij haar verhoor op het Commissariaat-generaal hierover niet veel heeft gezegd omdat zij het nog zeer moeilijk heeft. Het feit dat zij deze feiten niet exact chronologisch kan duiden, wijt zij aan *“de schok, de verdringing en de enorme schaamte”* en aan *“het willekeurig optreden van de Servische politiediensten/gendarmerie”* en dat zij *“vaak zeer provocerend werkt en regelmatig psychologisch geweld gebruikt”*.

Zij vraagt om van haar de status van vluchteling te erkennen.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

Met betrekking tot de rechten van verdediging werd reeds meermaals beslist dat de procedure voor de Commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 worden genomen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aangaande het zorgvuldigheidsbeginsel merkt de Raad op dat dit beginsel de Commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd opgeroepen voor een verhoor, dat zij tijdens dit verhoor in bijzijn van een advocaat, de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen en dat het verhoor op het Commissariaat-generaal plaatsvond met behulp van een tolk die de Albanese taal machtig is, kan een schending van dit algemeen beginsel van behoorlijk bestuur niet worden aangenomen.

Wat betreft verzoeksters verwijzing naar de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur merkt de Raad op dat dergelijke algemene verwijzingen onvoldoende zijn. Het is niet aan de Raad om te bepalen welke beginselen verzoekster zou kunnen bedoelen.

De oproeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster valt uiteen in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een

zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De Raad merkt op dat artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen rechtstreekse werking heeft binnen de Belgische rechtsorde, zodat de aangevoerde schending ervan door verzoekster niet nuttig kan worden aangevoerd.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing artikel 49/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 schendt, dat bepaalt dat bij een asielaanvraag eerst de erkenning van de vluchtelingenstatus en subsidiair de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus wordt onderzocht.

De artikelen 2 en 3 EVRM stemmen inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, a en b van de voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De Raad verwijst hiertoe naar zijn onderstaande argumentatie.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205).

Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De Raad stelt vast dat de bewering van verzoekster dat niet iedere rechtbank en/of politiecommissariaat in haar land over eigen stempel beschikt en hiervoor verwijst naar haar Servisch paspoort, niet strookt met de informatie toegevoegd aan het administratief dossier.

Bovendien betwist verzoekster enkel deze informatie betreffende de neergelegde documenten, zonder haar beweringen te staven met concrete objectieve informatie.

Daarenboven merkt de Raad op dat verzoekster in haar verzoekschrift niet antwoordt op de motivering van de Commissaris-generaal die stelt dat “*dient over deze convocaties nog vastgesteld te worden dat u werd opgeroepen op dezelfde dag dat deze convocaties werden uitgereikt, en wel om 10.00 uur (convocatie van 5 februari 2007) of 11.00 uur (convocatie van 20 april 2006) in de ochtend*”.

Dat verzoekster "dacht" dat het om een origineel huiszoekingsbevel ging en dat verzoekster "niet begrijpt" dat er niets terug te vinden is in de lokale pers over de achtervolgingen op Skender Shabani, volstaat niet om de motivering van de Commissaris-generaal dienaangaande te weerleggen.

Er kan bijgevolg geen bewijswaarde gehecht worden aan het attest van inbeslagname, de twee convocaties en het huiszoekingsbevel.

Gezien verzoekster met de door haar neergelegde documenten poogt aan te tonen dat zij en haar echtgenoot enerzijds vervolgd werd door de Servische autoriteiten en anderzijds door de familie Shabani en gezien vastgesteld werd dat deze documenten niet de minste bewijswaarde hebben, kan geen geloof worden gehecht aan haar aangehaalde vluchtmotieven.

Bovendien is het zo dat van een asielzoekster kan verwacht worden dat zij ingrijpende gebeurtenissen in haar relaas -verzoekster verklaart verkracht te zijn geweest- naar plaats en tijd kan situeren, vermits in redelijkheid mag aangenomen worden dat deze gebeurtenissen dermate in het geheugen gegrift blijven dat zo deze zich werkelijkheid hebben voorgedaan, het slachtoffer daar nadien nog een getrouw relaas kan over geven.

In acht genomen wat voorafgaat, wordt aan het voorgehouden relaas geen geloof gehecht. Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980. De status van vluchteling wordt niet erkend. De artikelen 48/2 en 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980 zijn niet geschonden.

Verzoekster voert in haar verzoekschrift ook een schending aan van artikel 15, sub c van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 gelezen in samenhang met artikel 2, sub e van dezelfde Richtlijn.

Zij wijst op rechtspraak van het Hof van Justitie en op de slechte algemene situatie in haar land van herkomst.

Zij stelt dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980.

De Raad merkt op dat Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 geen rechtstreekse werking bezit binnen de Belgische rechtsorde.

Aangezien geen geloof wordt gehecht aan verzoeksters asielrelaas, kan dit relaas niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980. Verzoekster brengt geen overige elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

De Raad vermeldt ook dat van verzoeksters echtgenoot, M. D., bij arrest nr. 41 663 van 16 april 2010 van de Raad de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BONTE